Пам'яті Владислава Козаченка

Як згусток сонця, як озерний дух
Всміхається — іскристо і щасливо —
В приціл немилосердних завірюх.
Мій Господе, який же він красивий!

Як сяють очі – Господе, пробач,
Така весна квітує на світлині,
А в серці крик і погребальний плач:
Куди, синочку? Зупинись, дитино!

Із тих полів безжальної війни
У світлі Небеса йому зарано…
Як боляче… Спаси і сохрани!
Десницю світлу поклади на рани.

Таке життя, такий високий лет
Заповідались… Чорні виднокола…
Авдіївка. Промзона. Кулемет.
Сліпий, із люті точений осколок.

І гаснуть очі, сонце замерза,
І що тепер ті почесті, та слава?
Вся Україна дивиться в сльозах
У світлі очі янгола з Полтави.

І дзвін гуде над тілом юнака,
На варту повертаються солдати.
І жде убивць розплата вселюдська,
І кара Божа, і Його прокляття.

Але чому темнішає блакить,
Й так холодно під цими небесами?
Я відчуваю як йому болить,
І чую як гука востаннє маму,

І бачу хижі вогневиці стріл,
Смертей непереборні круговерті,
Й як він сміється щиро у приціл
Із вічності уже. З свого безсмертя.
Наталя Дзюбенко-Мейс